

KİŞİ HEM | mutlu başarılı OLAMAZ

Paris'te bir Türk ailesinin evine davet edilmişim. Yemek sırasında, babası, içeride anesine yardım eden 11-12 yaşlarındaki küçük kızını işaret ederek, biraz da gururla, amcası, dedi, kızım çok başarılı, okulunun birincisi, bütün derslerinden 10 alıyor. Fransızlar bile hayran kendisine!

Ben hiç düşünmeden, eyvah, diye cevap verdim, çocuğunuzun ne sorunu var?

Masadakilerin tuhaf tuhaf baktıklarını görünce de ilâve ettim:

Bu yaşta bu denli başarılı olmaya ihtiyaç duyduğuna göre, muhakkak bu çocuğun kendisini başa çıkmak zorunda hissettiği ciddi bir sorunu olmalı!

Masadaki sessizlik uzun sürmedi, baba, ne sorunu olsun beyefendi, hiçbir sorunu yok, gayet normal bir çocuk, diye karşılık verdi.

Huysuzluğum tutmuş olmalı ki ben de, mümkün değil, diye mukabele ettim,

Değil bir çocuk, bir yetişkin bile, normal olduğu takdirde, yüksek başarıların peşinden koşmak ihtiyacı hissetmez. Mutlaka fark etmediğiniz bir sorunu olmalı!

Meselâ, **dedim**, arkadaşlarıyla arası nasıl? Çok arkadaşı var mı? Oyun oynamayı seviyor mu?

Baba önce nasıl cevap vereceğini bilemedi, sonra, var tabii, kabilinden bir şeyler söylemeye çalışırken, eskiden beri ailenin yakını olan doktor arkadaşım, hay Allah, nasıl da farketmemişim. Düçane Bey haklı. Gerçekten de onun doğru dürüst arkadaşı yok. Pek oyun oynamayı da sevmez. Ben ne zaman çocukları lunaparka götürmek istesem, o gelmek istemez, odasına kapanır, televizyon seyretmeyi tercih ederdi, şeklinde açıklamalar yapmaya başladı.

Hikâyenin devamı o kadar önemli değil. Ancak şu kadarını söyleyeyim ki beni şaşırtacak farklı bir neticeyle karşılaşmadım.

Eskiden beri, göz alıcı başarıların öykülerini hep kuşkuyla karşılarım. Ne zaman başarıyla övünen biriyle karşılaşsam, acaba bu zavallının ne sorunu var ki bu denli başarılı olmaya ihtiyaç duymuş, diye düşünürüm.

Başarının türü önemli değildir. Bedeli zor ödenmiş her başarı, her yükseliş, gerçekte bir kaçıştır. Kimsenin kuşkusu olmasın ki başarıların yegâne yararı, geride/içte saklı bir şeyleri örtmeye matuftur.

- Başarmak kolay değildir.
- Başarı kazanmak zordur.
- Her başarının bir maliyeti vardır.

Bu caçcaflı açıklamaları duyunca sormak gerekmez mi: İnsan niçin bu maliyeti öder?

Zorluklara katlanmayı gerekli kılan nedir?

Kişi niçin durup dururken zorluklarla uğraşmak ister?

Cevap acaba Őu mu:

Başarılı olmak istiyorsan, bedelini ödemelisin!

Başarılı olmak için ne yapmak, hangi sıkıntılara katlanmak gerektiğini konuşuyor olsaydık, hiç değilse kolay başarılarından söz etseydik, belki bu cevabın bir mânâsı olurdu. Oysa bizim cevabını merak ettiğimiz sorular Őunlardı:

- İnsan niçin başarılı olmaya ihtiyaç duyar?
- Başarı arzusunu ortaya çıkaran eksiklik duygusu acep ne ola ki?

Başarıya ihtiyaç duymuş olan birinin, arzusuna ulaşmak için gerekli maliyeti ödemeye yanaşıp yanaşmaması farklı bir Őey, bu maliyeti göze alabileceği başarılarla talip olmak zorunda kalması ise başka bir Őey!

Başarı, basitçe eksikliğin giderilmesi değil, eksik olanın ihtiyaç fazlası olacak kadar biriktirilmesidir. Bu bakımdan yeterince eksiklenmeyen insan yüksek başarılarla ihtiyaç duymaz! (Tırmanmanın istikameti doğal olarak aşağıdan yukarıyadır. Aşağıda olmayan, niçin yukarıya tırmansın?)

Azm u irade, gayret, çaba, vb. faaliyetleri küçümsemediğini sanan aklı-ı evveler, bu sözcüklerin yerini, hem de bir çırpıda hırs, ihtiras, tamâ gibi sözcüklerin alabileceğini de hesaba katmalıdırlar.

Bu yer değiştirme, eylemin türüyle değil, amacıyla ilgili olup kabaca çok çalışma olarak tanımlanabilir. Siyasî hırslar, sanatsal ihtiraslar, ticarî tamahkârlıklar, kolaylıkla azim ve gayret'le ilişkilendirilebilir.

Başardım, başarılıyım, gibi boş lâfları bırak da söyle bakalım ey talib, mutlu musun?

Ben başarılı ama mutsuz çok insan gördüm. Keza bir o kadar da başarısız ama mutlu insan. Başarı insanı memnun eder, nefesine haz verir ama eğer aptal değilse aslâ mutlu olmasını sağlamaz! (Yeri gelmişken, bazı ünlü sanatçıların yaşamları burada hatırlanabilir. Zekî, başarılı ve hâlimden memnun sanatçıların. Görüldüğü kadarıyla *mutlu* olamayanların.)

İyi ama kişi hem başarılı, hem mutlu olamaz mı?

Olamaz, çünkü bir serçenin kanatları altınla kaplanırsa, o serçe artık semâlarda yükselemez.

Unutmayınız, başarı altın gibidir. Çökertir. Mutluluksa her halûkarda toprağa ihtiyaç duyar, bir vasata yani.

<http://ducanecondioglusimurggrubu.blogspot.com.tr/> Sayfasından Düçane Cündioęlu'nun önerisi ve izni ile alınmıştır.